

Bharat voor pantoffelhelden

Als ik de kunstmatig gekoelde terminal verlaat gutst het zweet me binnen de kortste keren van het lijf. Ik heb nog geen drie stappen gezet of een veertigtal beidende taxichauffeurs omsingelen me en slingeren me bedragen naar het hoofd die uitgedrukt zijn in roepies. Terwijl ik me stilletjes afvraag of ik niet beter eerst eens de wisselkoers van roepies en euries zou opsnorren duid ik de verheugde uitverkorene aan en die troont me snel mee naar een aftandse, stoffige, ooit witte Suzuki die een resem krassen, blutsen en barsten vertoont die stuk voor stuk groter zijn dan een muntstuk van twee euro. Al een geluk dat hier in de wijde omtrek geen Carglass te vinden valt. De rest van de kluit chauffeurs die ons nog achtervolgde druipt nu af.

Mijn chauffeur opent galant de kofferbak en nodigt me uit om mijn trekzak op de losliggende CNG-tank te zwieren. Ik houd de kleine rugzak, waar zich naast mijn paspoort en vliegtickets ook een boek, een wc-rol en tien pakken zakdoeken bevinden, bij me op de schoot. Op de achterbank is geen gordel te bespeuren. 'Very safe, sir', glimlacht de man naar mij. Hoeveel was zijn prijs naar het centrum nu weer, vraag ik nog. 'Good price, sir', om dan de wagen over een brede richel te jagen, dwars over de enige doorgang van parking naar de openbare weg vast te komen zitten en uit te stappen om de claxonnerende achterliggers op enkele obscene handgebaren te trakteren.

'Name of the hotel?' vraagt hij eens we aan een gezapig tempo op een van de hoofdbanen rond Varanasi zijn aanbeland. De stad is een belangrijk pelgrimsoord voor hindoes, de wegen zijn dichtgeslibd en het spitsuur is nimmer voorbij. Er zijn volle witte lijnen op de banen en af en toe staan er ook verkeerslichten, deze worden vakkundig en consequent genegeerd. Ik zie een bord waarop staat 'Speed limit', maar hoe hoog die limiet dan wel ligt wordt nergens duidelijk. Er zijn werken die niet aangeduid zijn, zinkgaten in het midden van de weg, evenmin afgezet, rioolputten die deksels missen, koeien die zich tussen het verkeer hebben genesteld en lui op een plastic zak kauwen. 'Your hotel, sir?' vraagt hij opnieuw, ik toon hem het adres van de Airbnb, en hij mompelt iets in zichzelf waarvan ik vermoed dat het geen lofzang is op mijn persoon.

Vier luide telefoongesprekken later, waarin ik af en toe een half woord Engels meen op te vangen en tijdens welke ik bid tot het halve hindoeïstische pantheon opdat de man tussen het bellen en gebaren door toch af en toe een moment zijn stuur zou vasthouden, zegt hij dat we aangekomen zijn. Volgens Google Maps zijn we helemaal niet aangekomen, maar voor ik bezwaar kan aantekenen bevind ik me, zakken voor de voeten en enkele honderden roepies armer, ergens ver van het centrum van de stad. Een rund aan de overkant van de straat kijkt me laconiek aan en draait al gauw z'n achterste naar me toe. Achterop een scooter kruipen in de krappe steegjes van Varanasi doe je met een afgemeten dosis doodsvrachting of je doet het niet. Voorwaarts dus, en ik spring met gusto achterop de eerstvolgende tweewieler die piepend en krakend voor me tot stilstand komt. Als daar maar geen goede verhalen van komen.